

Komor litánia

*Uram kertek alatt szökdösöm Hozzád
udvarodba bebocsátani méltóztassál
elmondanám Neked az elmondhatatlant
nyelvemet mozdítani méltóztassál
csak magamra gondoltam idáig
múltamat feledni méltóztassál
savanyúcukrot szopogattam édes malagaszóllót
más ízekre tanítani méltóztassál
összegázoltam gyönyörű vetésed
igazítani rajta könyörgöm méltóztassál*

*pénzem után szaladtam az égre föl sose néztem
minden lépésemre ügyelni méltóztassál
mert arcátlan vagyok vágyam is kócos
mosdatni fésülni méltóztassál
alaktalan vagyok minden tekintetben
mértéket venni rólam újfent méltóztassál
törleszteném ha tudnám roppant adósságom
negyedét harmadát elengedni méltóztassál
lefagyott gyümölcsseimet dermedt rózsáimat
új nyárba szöktetni méltóztassál*

Megszépült napjaim

Március közepén, mint minden évben, a lombos verandán ez a madár elképeszt Schönberg-i szomorúságával. Egyfolytában kísérletezik üveghang-glisszandóival. Félig-nyitott csőrével sír, faggatózik. Annyi ereje sincs, hogy rányissa szemét a tavasz különös látványaira, pedig nem kalitkában született, nem a dúc sötétjében turbékoló galamb. Nem is tudom, milyen madár. Gondosan elrejtőzik, de a szabad ég alatt gyakorol, zenét szerez, teremt, a 12 hangú skálán lejtőzik. Amihez ér a szárnya, dal lesz abból.

Irigylem s utánózni szeretném, de nekem csak író tollam van s a hangom, ó Istenem, hat évtized keserű levében ugyancsak kicserződött. Lesimítom hajam, ami még megmaradt az átláthatatlan bazsalikomillatú időkből. Azt hiszem, álmodom. Lepereg rólam a jelen, áthidalom a korszakokat, színes rongyokkal ékesítem vénségem kalybáját, két térdem közé szorítok mindent, ami szép: fenyőillatot, madárdalt, Schönberget, megszépült napjaimat.